

تلفون نومروسی : یک اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : فلهه بخشیه بازار ی صاعجیلر خانه ده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستودولوس ده خریستیدیس

'Αβ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✳ ΓΡΑΦΕΙΑ ✴ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.</p>
--	---	--

Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ο ΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ

Τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ θεοῦ θαύματος τῆς ἀγίας ἐκείνης νυκτὸς οἱ ἄγγελοι ἐχαιρέτησαν διὰ γλυκυτάτου ὕμνου καὶ αἱ μελωδικαὶ φωναὶ των, ἠνωμένοι εἰς οὐρανίαν συμφωνίαν, διηρμήνευον τὴν μεγάλην, τὴν ἀνεκλάλητον χαρὰν τῆς γῆς, πρὸς ἣν καὶ οἱ οὐρανοὶ συνηγάλλοντο.

Τὸ θαῦμα ὑπερφύες, ἡ χαρὰ ὑπέρλαμπρος καὶ ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆς μεγαλοπρεπῆς.

Ἐκτοτε — παρήλθον αἰῶνες ἐπὶ αἰώνων — καθ' ἕκαστον ἔτος πιστῶς τελοῦμεν τὴν μνήμην τοῦ θεοῦ τόκου, ἀλλὰ, παρὰ τὴν πιστότητα τῆς ἀναπαραστάσεως, κατὰ τὴν ἐορτὴν δὲν ἀκούεται πλέον ἢ τακερὰ ἀγγελικὴ συμφωνία, ἡ τονίζουσα τὸν ὕμνον τῆς χαρᾶς.

Τὸ πιστεύετε ;

Ὁ ἀγγελικὸς ὕμνος, ἀνάλογος πρὸς τὸν πρῶτον ἐκείνον, τὸν ἀκουσθέντα ἐν Βηθλεέμ, ἐπίσης γλυκὺς, ἐπίσης ζωηρὸς, ἐπίσης χαρμόσυνος, εἶναι δυνατόν νὰ τονισθῇ πάντοτε, εἶναι δυνατόν νὰ ψαλλῇ καὶ πάλιν, καὶ μάλιστα — τὸ σπουδαιότερον — ν' ἀκουσθῇ παρ' ἡμῶν, ὡς παρὰ τῶν ποιμένων ὁ θεὸς ἐκεῖνος ὕμνος.

Ἐξαρτᾶται τοῦτο παρ' ἡμῶν καὶ μόνον παρ' ἡμῶν.

Τοὺς ἀγγέλους δύνανται ν' ἀντικαταστήσωσι τὰ πτωχὰ, τὰ ὀρφανὰ, τὰ ἀπροστάτευτα παιδιὰ, οἱ ἀπόκληροὶ τῆς τύχης, αἱ χήραι, αἱ νεάνιδες. Μὴ ἀπορῆτε· ἂν καὶ ἡ περιβολὴ των πολὺ ἀπέχη τοῦ νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὴν λευχείμονα ἀμφίσειν τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἂν καὶ τὰ ἐνδύματα καὶ αἱ καταβεβλημένοι μορφαὶ των δὲν ἀποτελῶσι τὸ ὁμοίωμα τοῦ εὐδαίμονος λειτουργοῦ τοῦ Σαδαιῶθ, ἐν τούτοις δὲν παύουσι διὰ τοῦτο νὰ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ ἄγγελοι τῆς σήμερον, οἱ ὅποιοι θὰ τονίσωσι καὶ ἐφέτος τὸ ἄσμα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ μεγαλείου εἰς τὴν ψυχὴν μας, ἄρκει νὰ τὸ θελήσωμεν.

Πρὸς τοῦτο μικρὰ δόσεις συμπαθείας ἐκ μέρους μας ὑπερῶσαι. Μία καὶ ἡ ἐλαχίστη βοήθεια φθάνει, κάτι ὡς παρηγορία καὶ ὡς συμπάθεια, καὶ ἰδοὺ τὸ θαῦμα τῆς μεταβολῆς ἐπετεύχθη. Οἱ πένητες, αἱ χήραι, τὰ ὀρφανὰ, οἱ τῆς τύχης ἀπόκληροὶ μετὰ τὴν χαρὰν των, τὴν ἀληθινὴν καὶ ἐνδόμυχον, μεταβάλλονται εἰς γλυκυφθόγγους ἀγγέλους καὶ τονίζουσι τὸν θελκτικώτερον ὕμνον πρὸς τὸν Μέγαν Θεόν.

Ἴδου ποῖος εἶναι ὁ ἀγγελικὸς ὕμνος, ὁ ὅποιος πρέπει νὰ συνοδεύῃ τὴν καθ' ἕκαστον ἔτος ἀνάμνησιν τοῦ ὑπερφύους τόκου. Ἴδου ὁ νεώτερος ἀγγελικὸς ὕμνος, τὸν ὅποιον ἡ εὐσπλαγχνία καὶ γενναιοδωρία μας θέλει ὀργανώσῃ ὅσον θὰ θελήσῃ μεγαλοπρεπέστερον. Ἄς μὴ βραδύνωμεν. Εἶναι πάντοτε, φρονοῦμεν, καιρὸς νὰ σπογγίσωμεν τὰ δάκρυα τοῦ πένθους καὶ νὰ διαλύσωμεν τὴν θλίψιν. Ἄς διοργανώσωμεν, ἀντὶ τῆς λύπης, τὴν χαρὰν καὶ ἀντὶ τῆς στερήσεως, τὴν αὐτάρκειαν, καὶ τότε εὐτυχεῖς, ὡς οἱ ποιμένες, θὰ ἐνωτισθῶμεν τοῦ νέου ἀγγελικοῦ ὕμνου, εὐτυχέστεροι ἴσως ἐκείνων, διότι θὰ αἰσθανώμεθα ἐνδομύχως τὴν χαρὰν, ὅτι ἡμεῖς αὐτοὶ πρὸς τοῦτο συνετελέσαμεν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ

Δὲν εἶναι μόνον θρησκευτικὴ ἐορτὴ τὰ Χριστούγεννα.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι δι' αὐτῆς ἀνατρέχομεν εἰς τὴν γέννησιν αὐτῆν τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς θρησκείας μας καὶ φθάνομεν αὐτόν, μικρὸν ἔτι, βρέφος ἀκόμη, γεννώμενον, ὡς ὁ ταπεινότερος τῶν θνητῶν, μέσα εἰς τὸ ταπεινότερον ἰνδίαστημα τῶν ἀλόγων. Διὰ τῆς ἐορτῆς ταύτης ἀναμνησκόμεθα τῆς γλυκείας ἐκείνης χειμερινῆς νυκτὸς, καθ' ἣν οἱ ἄγγελοι μετὰ ποιμένων ὑμολόγησαν, οἱ μάγει μετὰ ἀστέρων ὠδοιπόρησαν ἐπὶ τῇ γενέσει τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου.

Ἐν τούτοις δὲν εἶναι μόνον θρησκευτικὴ ἐορτὴ τὰ Χριστούγεννα.

Ἄλλ' οὔτε καὶ ἐκκλησιαστικὴ εἶναι μόνον ἐορτὴ.

Τὴν νύκτα — μεσάνυκτα — θὰ κτυπήσῃ καὶ πάλιν οἱ κώδωνες τῶν ναῶν, διὰ νὰ καλέσωσι τοὺς πιστοὺς ὑπὸ τοὺς θόλους των. Καὶ ὁ κόσμος τῶν χριστιανῶν μετὰ τὴν φλόγα τῆς πίστεως ὡς ὁδηγόν, θὰ σπεύσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου μία κόγχη ἀναπαριστᾷ τὴν Βηθλεέμ μετὰ τὸ σπήλαιόν της καὶ ὅπου ἐν τιμίον σκευῶς ἐξοικονομεῖ τὴν φάτιν τῆς γεννήσεως. Ἡ πτωχή, ἡ τραπολάμπουσα κανδήλα μετὰ τὸ ἀσθενὲς καὶ διαλείπον φῶς της, ἐπέχει τόπον ἀστέρων, ὁ δὲ γέρον Ἰσραὴλ, ποῦ μετὰ τὸ θυμιατὸν συνσταλαμένος καὶ προσκλιθὴς κύπτει πρὸ τῆς φάτινης, ἐξοικονομεῖ τὸν εἶς ἀνατολῶν ἐλθόντα θεῖον προσκυνητὴν, τὸν νομίζοντα εἰς τὸ ἀγνὸν βρέφος ὡς δῶρα τὸν λίβανον, τὸν χρυσὸν καὶ τὴν σμόκναν.

Ἐν τούτοις δὲν εἶναι μόνον ἐκκλησιαστικὴ ἐορτὴ τὰ Χριστούγεννα.

Οὐχ ἥτιον ὅμως δὲν εἶναι οὔτε μόνον λαϊκὴ ἐορτὴ τὰ Χριστούγεννα.

Βεβαίως κατ' αὐτὴν, δύο ἡμέρας ἐπαλλήλους, ὁ ἐργατικὸς κόσμος, ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος καὶ ὁ κόσμος τῶν χειρωνακτῶν, θὰ διακόψῃ τὰς βιοποριστικὰς ἀσχολίας του, διὰ νὰ δεῖξῃ Ἐκείνον, ὁ ὅποιος καθήγισε τὴν ἐβδομαδιαίαν ἀργίαν διὰ τῆς εὐαγγελίας καὶ τῶν καλῶν ἔργων. Θὰ ἀπόσῃ ἀπὸ τὰς φροντίδας τῆς ζωῆς καὶ θὰ ἀφήσῃ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν ψυχὴν του νὰ ἐμπροσθοῦν ἀπὸ τὰ νάματα, τὰ ἐπιτηγάζοντα ἐκ τῆς σημασίας τῆς ἐορτῆς ταύτης. Θὰ ἀντλήσῃ ἐξ αὐτῆς τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν ὑπομονήν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστιν, ἀπαραίτητα ἐφόδια διὰ τὴν σταδιοδρομίαν τῆς ζωῆς, ἧς ἐπὶ ὑπολείπεται.

Πλὴν δὲν εἶναι μόνον λαϊκὴ ἐορτὴ τὰ Χριστούγεννα.

Τὰ Χριστούγεννα, ἐκτὸς τῆς θρησκευτικῆς, τῆς ἐκκλησιαστικῆς, τῆς λαϊκῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς σημασίας, ἔχουσι καὶ μίαν ἄλλην ἐξ Ἰσου ὠραίαν.

Εἶναι ἡ καθαρῶς οἰκογενειακὴ ἐορτὴ τὰ Χριστούγεννα.

Ἐνθυμεῖσθε ;

Μικρὰ ἀκόμη παιδιὰ μετὰ πόσῃν λαχτάραν, μετὰ πόσῃν ἀνευπομονησίαν καὶ σπουδῇν δὲν ἐκαρτερούσαμεν νὰ ἐλθῇ ἡ γλυκυτάτη αὐτὴ ἐορτὴ, τὴν ὅποιαν ἡ μητέρα μας, ὁ πατέρας μας, ὅλη ἡ οἰκογένεια, τέλος, περιέβαλε μετὰ τὴν λαμπρότητα, μετὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν !

Ὡ ! ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας πρὶν, τὸ σπῆτι ἐλάμβανε τὴν ἰδιαιτέραν ὄψιν, τὴν θέαν τοῦ ἀναμένουτος. Τὰ πάντα ἀνατρέποντο εἰς αὐτό, τὰ πάντα ὤφειλον νὰ ὑποκύψωσι, νὰ καθαρθῶσι, νὰ παρουσιάσωσι τὴν ὠραιότεραν, τὴν προσηνεστέραν μορφήν των.

Καὶ τὸ παιδὸν μικρὸν ἀκόμη σπιτάκι μετὰ τὴν εὐτελή του ἐπιπλα καὶ τὴν λιτὴν διακόσμησιν του, ἐλάμβανε μορφήν ἰδιαζόντως ἐορτάσιμον ὑπὸ τὸ μαγικὸν χέρι, τὸ διακοσμητικὸν τῆς γυναικείας καλαισθησίας.

Ἄλλὰ οὐχὶ μόνον τὸ σπῆτι μετὰ τὰ ἐπιπλα του καὶ τὰ σκεῦή του, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα ἔπρεπε νὰ λάβωσιν αὐτὸν τὸν χαρμόσυνον στολισμόν. Ἀπὸ μὴνός ἤτοιμάζοντο τὰ ρούχα, ποῦ θὰ ἐφοροῦσαν τὰ παιδιὰ τὰ Χριστούγεννα, ἀπὸ ἡμερῶν ἐπεθεωρεῖτο τὸ ἐπίσημον φόρεμα τῆς μαμᾶς καὶ ἐξεκλειδόνοντο τὰ κοσμήματά της. Τὰς δὲ τελευταίας ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι προηγούνται τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐορτῆς, ἡ κίνησις ἐλάμβανε ζωηρότερον χαρακτῆρα, εἰς τὸν ὅποιον προσέθετε εἶνα τὸνον ἐπὶ πλέον ἡ παρουσία καὶ ἡ συγκέντρωσις τῶν μικρῶν, τοὺς ὁποίους ἐκράτουν ὑπὸ τὴν στέγην τῆς οἰκίας αἱ ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς διακοπαὶ τῶν σχολείων.

Ἐνθυμεῖσθε βεβαίως ὅλ' αὐτά, διότι τὰ ἐπερῶσατε. Ἐνθυμεῖσθε ἐξάπαντος τὰς γλυκυτάτας ἐκείνας ἡμέρας, διότι τὰς ἐξήσατε, τὰς ἀπελαύσατε.

Δὲν ἐλησημονήσατε δὲ τὰ ἐπακόλουθα ὅλων αὐτῶν : τὴν νυκτερινὴν ἀκολουθίαν, τὸν νυκτερινὸν δρόμον μετὰ τὰ ἀναμμένα φανάρια μέχρι τῆς ἐκκλησίας, τὸν νωθρὸν κατ' ἀρχάς, γαργῶν ὕστερον ρεθμὸν τῶν τροπαρίων, τὴν μυστινοπάθειαν τῆς μεσονυκτίου ἀκολουθίας καὶ, μεθ' ὅλα σὺτά, τὸ πρωϊνόν, τὸ ἐκτακτὸν γεῦμα τῆς οἰκογενείας σας μετὰ τὸν ἀπαραίτητον ζωμόν, τονωτικόν, κατόπιν τῆς νηστείας, μετὰ τὸ χριστόψωμα, μετὰ τὰς εὐχάς.

Ὅλ' αὐτὰ διατηρήθησαν ὡς ἀνεξίτηλοι εἰκόνες μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μας, αἱ ὁποῖαι ἀναζωογονοῦνται καθὲς φορὰ, ποῦ τὰ παιδιὰ μετὰ τὰ κάλαντα καὶ οἱ κώδωνες μετὰ τοὺς συνηχισμοὺς των θὰ μᾶς ἐξυπνήσωσιν ἀπὸ τὴν βιοπάλην μας καὶ μᾶς εἰποῦν :

— Εἶναι Χριστούγεννα !

Ἀγαπῶ πολὺ τὸν ἰδιαιτέρον, τὸν οἰκογενειακὸν χαρακτῆρα, τὸν ὅποιον ἰδιαζόντως παρέχει ἡ ὠραία αὐτὴ ἐορτὴ τῆς θρησκείας μας. Αὐτὴ στήνει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τὴν μεγάλην θρησκείαν τῆς οἰκογενείας, τὴν λατρείαν, ποῦ καθέννας πρέπει νὰ διατηρῇ διὰ τὸ σπῆτι του, τὸν συνεικτικὸν δεσμόν, ποῦ πρέπει νὰ μᾶς κρατῇ ὅλους ἡνωμένους γύρω εἰς τὴν ἐστίαν, ὅπου καίει τὸ ἀφθιτον πῦρ τῆς ἀγάπης.

Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ, ὅπουδήποτε καὶ ἂν εὐρίσκωμαι, μετὰ φέρει μετὰ τὰ ἰσχυρὰ πτερὰ τῆς ἀναμνήσεως γύρω στὰ τραπέζι ἐκείνο, εἰς τὸ ὅποιον, μικρὰ παιδιὰ κατ' ἀρχάς, νέοι κατόπιν, μετὰ τὰ γλυκὰ δειγνά καὶ τοὺς τραλλοὺς πόθους, συγκεντρονόματα διὰ νὰ ψάλλωμεν, διὰ νὰ φάγωμεν, διὰ νὰ τερφθῶμεν.

Ἐπέρασαν τὰ χρόνια ἐκείνα, ἀλλὰ δὲν ἐοβέσθη ἡ ἀνάμνησις των, ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη, ἡ ὁποία μᾶς κάμνει νεώτερος τῶν ἐτῶν μας καὶ μᾶς φέρει σὲ ἄλλα χρόνια, χρόνια δικὰ μας, τὰ ὅποια πρὸ τίνος ἀκόμη ἐπερνάσαμεν χαρῶποι καὶ ἀφρόντιδες.

Τώρα ; ἄλλη βέβαια γενεὰ δοκιμάζει τὰς χαρὰς ταύτας. Μὴ πρὸς Θεοῦ, μὴ δηλητηριάσωμεν μετὰ τὸν σκεπτικισμόν μας τὰς σκέψεις της, μὴ κηλιδώσωμεν διὰ τῆς ἀκηδίας μας τὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἐκτυπῶναι μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της. Τοῦναντίον μάλιστα, ἄς προσπαθῆσωμεν νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν χαρὰν της καὶ νὰ λαμπρύνωμεν διὰ τῆς ἰδικῆς μας παρυσώσεως τὴν ἐορτὴν αὐτὴν, ἡ ὁποία αὐριον θὰ κάμῃ καὶ τὰ παιδιὰ μας νὰ στρέφονται μετ' ἐγγνωμοσύνης πρὸς τοὺς γεννητορας.

Εἶναι κατ' ἐξοχὴν οἰκογενειακὴ ἐορτὴ τὰ Χριστούγεννα. Μὴ θελήσωμεν νὰ σκιάσωμεν τὸν ὠραῖον αὐτὸν χαρακτῆρα της, ὁ ὅποιος μᾶς παρακολουθεῖ πιστὰ καὶ ὅταν ἀκόμη τὰ χρόνια τῶν ἐτῶν ἐπιμαθήσωσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας.

• Κ. Μ.

ΖΗΛΕΙΑ

...~*~*~*

—* ΔΙΗΓΗΜΑ *—

Γύρω εις κάθε εὐ-
τυχίαν περιβομβεῖ
ὁ φθόνος. Γύρω εις
τὴν εὐτυχίαν, τὴν
ὁποίαν ἐπροσωπο-
ποιεῖ ἡ δεσποινὶς
Μαργαρίτα, περι-
εβόμβει ἡ ζήλεια,
ὑπὸ τὰ κανονικὰ
πλὴν αὐστηρὰ χα-

ρακτηριστικὰ τῆς φίλης τῆς Λουκίας.

~*~

Αἱ δύο νεάνιδες ἦσαν παλαιαὶ φίλαι.
Οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἐνεθυμεῖτο νὰ ἐζησέ ποτε
μακρὰν τῆς ἄλλης. Δὲν παρήρχετο ἡμέρα νὰ
μὴ συναντηθῶσι, νὰ μὴ ὁμιλήσωσι, νὰ μὴ
ἀνοίξωσι τὴν καρδίαν των εἰς ἐξομολογήσεις
ἀμοιβαίας.

Ἐν τούτοις, καίτοι ἡ Μαργαρίτα, ἔχουσα
χαρκτηῖρα ἀφελῆ καὶ εἰλικρινῆ, ὠμίλει πάν-
τοτε ἄνευ ἐπιφυλάξεως πρὸς τὴν φίλην τῆς,
ἡ Λουκία, ἐξ ἐναντίας, ἀνεμίγνυεν εἰς τὴν
φίλιαν τῆς καὶ ἓνα βαθὺν ὑπολογισμόν, μίαν
δυσκόλως ἀποκρυπτομένην ζηλοτυπίαν.

Ἐφθόνει τὴν Μαργαρίταν, διότι αὕτη
ἐξήσκει τόσῃν γοητείαν πανταχοῦ καὶ ἠπόρει
μάλιστα, διότι ἔβλεπεν, ὅτι ἡ νέα αὕτη δὲν
εἶχεν οὔτε τὴν τελειότητα τῶν χαρακτηριστι-
κῶν, οὔτε τὴν ὠραιότητα τὴν τελείαν, ἡ
ὁποία δικαιολογεῖ τὴν ἐπικρατήσιν.

Ἡ Λουκία φαίνεται ἐκ τῶν σκέψεων τού-
των, τὰς ὁποίας ἔκομινεν, ὅτι ἠγνόει ποία
εἶναι ἡ ἀληθὴς καλλονή, καὶ ὅτι τὸ θέλη-
τρον, τὸ ὁποῖον μία φυσιογνωμία προκαλεῖ,
ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποία
ἀντικατοπτρίζει.

Δὲν ἦτο ὁμως τοῦτο ὁ μοναδικὸς λόγος τῆς
ζηλοτυπίας τῆς Λουκίας. Ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο κόρη πλουσίου βιομη-
χάνου, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἡ Λουκία, θυγάτηρ
κῆρας μητρος, δὲν εἶχε περιουσίαν καὶ ἡ
οἰκογένειά τῆς ἔζη ἐκ τινος μικροῦ εισοδή-
ματος. Ὅλας τὰς ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας
παρέχει ὁ πλοῦτος, ἡ Λουκία τὰς ἐγνώριζε
πάντοτε διὰ μέσου τῆς Μαργαρίτας, ἡ ὁποία
οὐδέποτε παρέλειπε νὰ ἔχη-συμμέτοχον τῶν
τέρψεων τῆς καὶ τὴν φίλην τῆς.

Ἐν τούτοις οὔτε ἡ προσήγεια, οὔτε ἡ
καλοσύνη τῆς Μαργαρίτας ἦσαν ἱκανὰ νὰ
κάμψουν τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Λουκίας· τού-
ναντίον μάλιστα, τὴν ἔκαμνον φλογερωτέραν.

~*~

Μίαν ἡμέραν, καθ’ ἣν πολὺ ἐνωρὶς ἡ
Λουκία ἐφθάσεν εἰς τῆς φίλης τῆς, διέκρινεν
εὐθὺς ἀμέσως μίαν ἰδιαιτέραν λάμπιν,
κάποιο ἀσύλληπτον καὶ ἀγνωστον θέλητρον
εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ Λουκία δὲν ἐκρατήθη.

— Πόσον ὠραία εἶσαι σήμερον! τῆς εἶπεν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐδειλίασε πρὸς στιγμὴν·
ἔπειτα παρέλαβε τὴν φίλην τῆς ἰδιαιτέρως
καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν κῆπον.

— Λουκία μου, τῆς εἶπεν, ἂν καὶ εἶναι
ἀκόμη μυστικὸν καὶ ἡ μαμὰ μοῦ ἀπηγόρευσε
νὰ κάμω λόγον εἰς κανένα, ἐν τούτοις δὲν
κρατοῦμαι. Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, διότι ἐκτιμῶ
τὴν ἀγάπην σου.

— Τί τρέχει; κανὲν εὐχάριστον γεγονός;

— Εἶναι ἀλήθεια. Προσεχῶς νυμφεύομαι.

— Μπα! ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Λουκίας.

Ἄλλ’ εἰς ἐκείνην τὴν ἀπροσποίητον ἐκφρα-
σιν δὲν εὐρίσκετο οὔτε ἡ χαρὰ, οὔτε ἡ συμ-
πάθεια, ἀλλὰ, τούναντίον, ἡ θλιβερὰ ἐκπληξίς.

Ἡ Λουκία προσεπάθησε νὰ συγκρατηθῇ.

— Καὶ ποῖον παίρνεις; ἠρώτησε.

— Τὸν Πέτρον Λεπτόν.

— Ἐκεῖνον! παρετήρησε μὲ ἀπορίαν.

— Διατί ἀπορεῖς;

— Διότι τὸν ξεύρω καλά. Εἶναι νέος, ὁ
ὁποῖος δὲν σὲ ἀγαπᾷ ἢ μᾶλλον σὲ ἀγαπᾷ διὰ
τὴν προικὰ σου. Εἶναι νέος πτωχός, εἶναι,
τέλος, κατώτερός σου.

— Διαμαρτύρομαι. Εἰς τὰ μάτια τοῦ Πέ-
τρου βλέπω τὴν εἰλικρινεῖαν καὶ εἰς τοὺς
τρόπους του τὴν εὐθύτητα.

Ἡ Λουκία, λέγουσα αὐτὰ, δὲν ἐφρόντιζε
βέβαια περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς Μαργαρίτας,
ἀλλὰ προσεπάθει νὰ τὴν κλονίσῃ εἰς τὴν
ἀγάπην τῆς. Θὰ ἠσθάνετο τὴν μεγαλειτέραν
χαρὰν ἂν κατώρθωνε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμον
ἐκεῖνον. Καὶ τὴν σκέψιν αὕτην ἐπανελάμβαν-
εν, ὅτε εὐρίσκετο μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς.

— Ὅχι, ὄχι, ἔλεγε, δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτὲ
ὁ Πέτρος νὰ πάρῃ τὴν Μαργαρίταν· θὰ κάμω
τὰ ἀδύνατα δυνατὰ.

Καὶ εἰς τὸν καθρέπτην ἀντεκατοπτρίζοντο
τὰ φθονερὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κόρης, ἡ
ὁποία δὲν ὑπεκρίνετο πλέον.

~*~

Ἐν τούτοις, παρὰ τὰς ὑπούλους ἐνεργείας,
τὰς ὁποίας ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν ἡ Λουκία,
οἱ ἀρραβῶνες ἐξηγγέλθησαν ἐπισήμως καὶ
ὁ γάμος προσήγγιζεν. Ἡ Μαργαρίτα, οὐδὲν
ὑποπιευσμένη, καθ’ ἐκάστην ἐπήγαιεν εἰς
τὸ σπίτι τῆς Λουκίας καὶ τὴν ἐκράτει ἐνήμε-
ρον ὅλων τῶν προετοιμασιῶν, τὰς ὁποίας ἔκα-
μνε, καὶ ὅλων τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποία
δοκιμάζει ἡ ψυχὴ ἐν τῇ ἀναμονῇ μεγάλου
εὐτυχοῦς γεγονότος.

Μίαν πρωΐαν, ἐπιστρέφουσα ἡ Μαργαρίτα
ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς φίλης τῆς, συνήντησε καθ’
ὁδὸν τὴν μικρὰν ὑπηρετρίαν τῆς Λουκίας.

— Ἄ! δεσποινίς, τῆς εἶπεν ἐκείνη. Ὁ
Θεὸς σὰς ἔφερε μπροστά μου.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἡ κυρία Λουκία πρὸ ὀλίγου μοῦ ἔδω-
σεν ἓνα γράμμα νὰ πάγω εἰς τὸ ταχυδρο-
μεῖον. Μοῦ εἶπε νὰ τρέξω, διὰ νὰ προφθάσω.
Ἐτρέξα, ἀλλὰ στὸ δρόμο μοῦ ἔπεσε τὸ
γράμμα καὶ ἔγινεν ὅλο λάσπης.

Καί, λέγουσα αὐτὰ ἡ ὑπηρετρία, ἐσήκωσε
τὴν ποδιά τῆς καὶ ἔδειξεν ἓνα φάκελλον
καταλασπωμένον.

— Τί νὰ κάμω τώρα, δεσποινίς Μαργα-
ρίτα; ἂν τὸ εἰπῶ εἰς τὴν κυρίαν Λουκίαν, θὰ
θυμώσῃ· ξεύρετε, εἶναι πολὺ αὐστηρὰ καὶ
θὰ μὲ πετάξῃ ἔξω. Ἄν ἠμπορούσατε...
χωρὶς νὰ τῆς εἰπῆτε τίποτε...

— Μὴ ἀνησυχεῖς· δός μου τὸ γράμμα,
ἐγὼ τοῦ ἀλλάξω τὸν φάκελλον καὶ τὸ στέλλω.

— ὦ! σὰς εὐχαριστῶ, δεσποινίς, μοῦ
κάμνετε μεγάλην χάριν· σὰς παρακαλῶ μόνον
νὰ μὴ εἰπῆτε τίποτε στὴν κυρίαν μου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπῆρε τὸν φάκελλον καὶ
παρετήρησε τὴν διεύθυνσιν· ἐπεγράφετο:
«Πρὸς τὸν κύριον Πέτρον Λεπτόν».

— Μπα! ἐσκέφθη ἡ Μαργαρίτα· φαίνεται
ἡ Λουκία συνεννοεῖται μὲ τὸν Πέτρον νὰ μοῦ
κάμουν τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μου κάποιαν
ἐκπληξίαν.

Χωρὶς δὲ νὰ ὑποπτευθῇ τι, μετέβη εἰς τὸ
σπίτι τῆς, ἐπῆρεν ἓνα ἄλλον φάκελλον, ἐπέ-
γραψε καθαρὰ ἐπ’ αὐτοῦ τὴν ἰδίαν διεύθυν-
σιν, ἔσχισε τὸν λερωμένον καὶ ἦτο ἐτοίμη
νὰ ἐσωκλείσῃ τὴν ἐπιστολήν, ὅτε τυχαίως τὸ
βλέμμα τῆς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς φράσεως: «... Μὴ
τὴν νυμφευθῆτε λοιπόν, ἂν θέλετε νὰ μὴ
ταπεινωθῆτε».

Ἡ Μαργαρίτα ἐταράχθη. Δὲν ἐκρατήθη
καὶ ἀνέγνωσε τὸ γράμμα.

Ἦτο τοῦτο ὀλιγόστιχον καὶ ἔλεγε:

«Κύριε,

Τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν σὰς τὴν στέλλει κά-
ποιος, ὁ ὁποῖος σὰς ἀγαπᾷ καὶ κήδετα διὰ
τὴν εὐτυχίαν σας. Νυμφεύεσθε τὴν δεσποινίδα
Μαργαρίταν, τὴν ὁποίαν νομίζετε πλουσίαν.
Σὰς πληροφορῶ λοιπόν, ὅτι ὁ πατὴρ τῆς
εἶναι οικονομικῶς κατεστραμμένος καὶ δὲν θὰ
δυνήθῃ νὰ σὰς δώσῃ τίποτε ἐξ ὧν σὰς
ὑπεσχέθη. Μὴ τὴν νυμφευθῆτε λοιπόν, ἂν
θέλετε νὰ μὴ ταπεινωθῆτε».

Τὸ γράμμα δὲν ἔφερεν ὑπογραφήν. Ἡ
Μαργαρίτα ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς του ἔμεινε
κατάπληκτος.

— Τὴν ἀθλίαν! τί ἐπενόησε, διὰ νὰ κατα-
στρέψῃ τὴν εὐτυχίαν μου!

Καὶ πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ κάμῃ χίλια
κομμάτια τὸ ἄνανδρον καὶ συκοφαντικὸν
ἐκεῖνο γράμμα καὶ νὰ τὸ ρίψῃ κατὰ πρόσωπον
τῆς ἀπίστου φίλης τῆς. Ἐπειτα ὁμως, κατό-
πιν δευτέρας σκέψεως, ἀσφάσισε νὰ τὸ
στείλῃ. Πρῶτον μὲν, διότι τὰ ὑπεσχέθη εἰς
τὴν ὑπηρετρίαν, καὶ δεύτερον, διότι ἠθέλε
νὰ δοκιμάσῃ τὴν καρδίαν τοῦ Πέτρου, τὸν
ὁποῖον ἄλλοτε τῆς εἶχε κατηγορήσει ἡ Λου-
κία ὡς συμφεροντολόγον.

Μετέβη λοιπόν ἡ Μαργαρίτα εἰς τὸ ταχυ-
δρομεῖον καὶ ἡ ἰδία ἔδωσε τὸ πρὸς τὸν μνη-
στήρά τῆς γράμμα τῆς Λουκίας.

~*~

Τὴν ἐπαύριον ἡ Μαργαρίτα εὐρίσκετο εἰς
τὸν κῆπον τοῦ σπιτιοῦ τῆς καὶ ἀνεγίνωσκεν
ἐν βιβλίον. Κυρίως ἐρρέμβαζε καὶ ἀνέμενε τὸ
ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιστολῆς. Ὅτε βλέπει τὸν
Πέτρον νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὴν μὲ ζωηρὸν
βῆμα καὶ συγκεκνημένος. Ἐκράτησε τὰς
χεῖρας τῆς Μαργαρίτας εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ
ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπεν, ἀγαπητῆ μου Μαργα-
ρίτα, ἃς ἐκδηλωθῇ τώρα ὁ πρὸς σὲ ἔρωσ
μου, τὸν ὁποῖον ἐκρυπτα βαθεῖα δι’ ἐσὲ καὶ
δὲν ἐφανέρωνα. Ἐφοβούμην μὴ ἐκληφθῶ ὡς
κόλαξ, μήπως θεωρηθῶ, ὅτι ἐποφθαλμιῶ τὴν
προικὰ σου, ὅτι σὲ ἀγαπῶ δι’ αὐτήν. Τώρα
ὁμως, ὅτε...

Δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τὰ μάτια τοῦ Πέ-
τρου, ὅστις κατεφίλει νευρικῶς τὰς χεῖρας τῆς
ἀγαπητῆς του Μαργαρίτας.

— Ἀλλὰ, κύριε Πέτρε, διέκοψεν ἐκείνη...

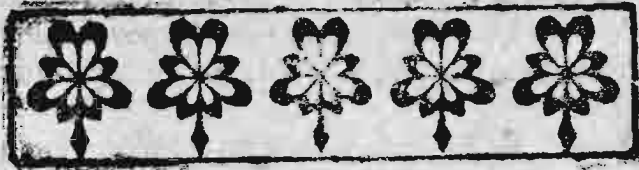
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπλησίασεν ἡ Λουκία,
ἐλθοῦσα εἰς τὸ σπίτι τῆς Μαργαρίτας, διὰ νὰ
παραστῇ μάρτυς τῆς καταστροφῆς, τὴν ὁποίαν
ἐδημιούργησεν· ἀλλ’ ἀντὶ καταστροφῆς, εἶδε
τὸ ἀγαπημένον ἐκεῖνο ζεῦγος εἰς στάσιν περι-
παθῆ ἀγνοῦ ἐναγκαλισμοῦ.

Ἡ Λουκία ἔμεινε κατάπληκτος· οὐδέποτε
ἐφαντάζετο τοιοῦτον ἀποτέλεσμα. Ἠρξισε
νὰ κλαίῃ. Ἦτο ἡ τιμωρία τῆς.

(Camille Amy)

ΘΡΡ

(Ἄπὸ τὸ Ἡμερολόγιον «Ἄπ’ Ὅλα»)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ἡ προσκύνησις τῶν τριῶν Μάγων ἔχει ἐμπνεύσει ὅλους τοὺς λογογράφους καὶ ὅλους τοὺς καλλιτέχναις, οἱ ὁποῖοι, σύμφωνα μετὰ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐζησαν, παρέστησαν τοὺς ὡς βασιλεῖς, ὡς ἀρχοντας ὡς σοφοὺς, ὡς ἐπιστήμονας, ἀκόμη καὶ ὡς ἱππότες τῆς γνωστῆς ἐποχῆς τοῦ φεουδαλισμοῦ. Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς ἀποτυπώσεως τῶν προσώπων τῶν Μάγων καὶ περὶ τῆς ἱστορίας αὐτῶν καὶ περὶ τοῦ γεγονότος τῆς μεταβάσεως τῶν εἰς τὴν θείαν φάτην, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἀστέρος, ποικίλα καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἀρκετὰ ὠραῖα ἠγράφθησαν ἢ διεσώθησαν ἐκ παραδόσεως. Εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστῃς τοῦ «'Ασ'Ολα» μεταδίδομεν τὰ καλλίτερα ἐξ αὐτῶν.

— Ὁ ἀστήρ καὶ τὸ πηγᾶδι.

Τὸ ταξίδιον τοῦς διήρκεσε δώδεκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς 25 Δεκεμβρίου μέχρι τῆς 6 Ἰανουαρίου, χωρὶς κανένα σταθμόν, χωρὶς ἰδηλαθῆ διόλου νὰ σταματήσουν καὶ νὰ ἀναπαυθοῦν οἱ Μάγοι. Ἐφ' ὅσον ἐπιησάζον πρὸς τὴν φάτην, ὁ ἀστήρ τοὺς ὠδήγει ἐγένετο μεγαλειότερος καὶ λαμπρότερος. Ὅταν εἰσηλθὼν εἰς τὴν φάτην, ὁ ἀστήρ ἐθεάθη ὑπὸ τῶν ἐξωθεν ἀγραυλούντων ποιμένων νὰ κατέρχεται μέσα εἰς ἓν ἐκεῖ πλησίον πηγᾶδι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὀλίγην ὕδραν πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ θεοῦ βρέφους εἶχεν ἀντλήσει νερὸ ὁ Ἰωσήφ. Κάποια παράδοσις λέγει, ὅτι πολλὰ ἔτη μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ὁ θαυμασιὸς ἀστήρ ἐφαίνετο λαμπυρίζων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ νεοῦ τοῦ πηγᾶδιου, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς ἔχοντας ἀγνὴν καὶ καθαρὰν τὴν καρδίαν.

— Τὸ εὐλαβὲς ἐνθῆμιον.

Ἄλλη παράδοσις λέγει, ὅτι οἱ τρεῖς Μάγοι, ἀναχωροῦντες ἐκ τῆς γάτης, ἐπῆσαν μαζύ των ἓνα μικροσένδονο, ὡς εὐλαβὲς ἐνθῆμιον. Ὅταν μετὰ τινα καιρὸν σοφοὶ τυλατριώται των ὀμφέβαλλον διὰ τὸ μέγα γεγονός τῆς θείας ἐνανθρωπίσεως, οἱ Μάγοι ἤναψαν ζωτιὰν μεγάλην καὶ ἐπρότειναν νὰ δοκιμάσουν τὴν ἀλήθειαν τῶν φιλοσοφικῶν ἔργων τοῦ ἐγραψαν κατὰ τῆς θεϊκῆς δυνάμεως τοῦ μεγάλου γεγονότος. Τὰ βιβλία αὐτά, ριφθέντα εἰς τὴν φωτιάν, εὐθὺς ἐγένεον στάκτη. Δὲν συνέβη ὁμοῦ τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ ληφθὲν ἐκ τῆς φάτης μικροσένδονο. Τοῦτο ἠγέρθη τεταμένον καὶ ὄρθιον ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν, χωρὶς τίποτε ἐξ αὐτῶν νὰ πάθῃ.

— Πῶς καὶ πότε ἀπέθαναν.

Κατ' ἄλλην παράδοσιν, ἐφ' εἰς διάστημα 12 ἡμερῶν ἐκ τῆς πατρίδος των μέχρι τῆς φάτης ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἀστέρος ἐγένετο ἡ ὁδοπορία τῶν Μάγων, ἢ ἀναχώρησις των ἐκ τῆς φάτης καὶ χωρὶς πλέον τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἀστέρος ἐχειρίσθη ὁδοπορίαν δύο ὀλοκλήρων ἐτών, ἕως ὅτου ἐπανάλθον εἰς τὰς Ἰνδίας. Ὅταν οἱ τρεῖς Μάγοι ἐφθασαν ἐκεῖ, ἐγένεον οἱ πρῶτοι ἀπόστολοι καὶ πρῶτοι κατέρριψαν τὰ εἰδωλα τοῦ Μίθρα. Ἀργότερον καὶ ἐβαπτίσθησαν. Τέλος καὶ οἱ τρεῖς ἠτύχησαν νὰ ἀποθάνουν οὐρανὸν ταύτοχρονως τὸ 69 ἔτος ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου.

Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν τριῶν, ὁ μεγαλειότερος, ἡλικίας 180 ἐτῶν, ὀνομαζόμενος Μελχιώρ, ἀπέθανε κατὰ τὴν 1 Ἰανουαρίου, μετὰ θάνατον ἡσυχώτατον καὶ φυσικώτατον. Τὸ τέλος τῆς ζωῆς του προσεβέθε κατὰ τὴν μελέτην τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ. Μετὰ ἐξ ἡμέρας ὁ δευτερός, ἡλικίας 109 ἐτῶν, ὀνόματι Βαλτάσαρ, ἐδολοφονήθη ὑπὸ τινος εἰδωλολάτρου. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὸν θάψουν εἰς τὸν ἴδιον τάφον τοῦ Μελχιώρ, παρατηρήθη, ὅτι ὁ δευτερός, ἂν καὶ πρὸ πολλοῦ ἀποθαμμένος, παραμέρισε, διὰ νὰ δώσῃ θέσιν εἰς τὸν Βαλτάσαρ. Μετὰ 6 καὶ πάλιν ἡμέρας ἀπέθανε καὶ ὁ τρίτος, ὁ Γασπάρ, εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν. Καὶ περὶ αὐτοῦ ἄλλη παράδοσις λέγει, ὅτι, ἐνφ' ἡ κηδεαία ἐπιησάζετο πρὸς τὸ

μαυσαλεῖον, ποῦ ἦσαν θάμμενοι οἱ δύο ἄλλοι, ἡ μεγάλη αὐτοῦ θύρα ἤνοιξε μόνη τις, εἰς τὰ δύο δὲ πλάγια αὐτῆς ἐθεάθησαν νὰ περιμένουν ὁ Μελχιώρ καὶ ὁ Βαλτάσαρ, διὰ νὰ συνεδεύσουν τὸν συνάδελφόν τους.

Ἀπὸ τὰς παραδόσεις ταύτας ἐνεπνεύσθησαν σχεδὸν ὅλοι, ὅσοι ἐγράψαν ἢ παρέστησαν τοὺς τρεῖς Μάγους. Κατὰ τὸν μεσαίωνα οἱ καλλιτέχναις τοὺς ἐξεκίνησαν μετὰ τὴν στολὴν καὶ τὴν πλήρη παράστασιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ταῖοι τοῦλάχιστον μέχρι σήμερον παρουσιάζονται εἰς σαρκοφάγους καὶ ὑλοπίνακας ἀρχαιοτάτων ναῶν τῆς Δύσεως.

— Οἱ Μάγοι ὡς ἱππότες.

Κατὰ τὸν 14' αἰῶνα, ὅταν ἡ ἰσχύς καὶ ἡ θέλησις τοῦ ἱπποτισμοῦ κυριαρχοῦσεν, οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ ἄλλοι καλλιτέχναις παριστάνουν τοὺς Μάγους ὡς ὑπερήφανους ἱππεῖς, μετὰ πολλὴν συνοδείαν, μετὰ σημαίας, μετὰ τύμπανα, καὶ ἄλλα ἱπποτικά δειγμάτια. Ταῖα εἰκόνες διεσώθησαν εἰς τὰ μουσεῖα τῆς Φλωρεντίας. Ἀκόμη καὶ διὰ τὴν φάτην καὶ τὸ θεῖον βρέφος, παρ' ὅλην τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν πτωχείαν, μετὰ τὴν ὁποῖαν κατὰ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐγεννήθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, δὲν παρέλειψαν νὰ ζωγραφίσουν βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ γλῆδην, μετὰ θρόνους καὶ πολυάριθμον αὐλικὴν συνοδείαν, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων παριστάνεται γεννῶμενος ὁ Θεάνθρωπος.

— Οἱ Μάγοι ὡς σοφοί.

Ἄλλοι ἀργότερον, ἐκτὸς τῆς βασιλικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἀξίας τοῦ πολεμιστοῦ, τὴν ὁποῖαν ἀπέδωκαν εἰς τοὺς τρεῖς Μάγους, τοὺς ἀπέδωκαν συνῆμα καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ σοφοῦ. Τότε σοφίῃ ἢ μᾶλλον ὄντα ὑπερφυσικὰ ἐθεωροῦντο οἱ λατροί, οἱ ἀλχημιστῆς καὶ οἱ ἀστρολόγοι, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦτο διεκρίνοντο ἀπὸ τοὺς ἄλλοις κοινούς ἀνθρώπους μετὰ τὸ μακρύνουρον ὄρασαν τους, τὴν μέχρην τῶν πεδῶν πολλάκις γενειάδα τους, τὰ μέγαρα ματογυᾶλια καὶ τὸν ἀσυνήθιστον ὑψηλὸν κωνοειδῆ πῖλον τοῦ Καζαμίου. Μετὰ τὴν στολὴν ταύτην ἀπαντῶσιν οἱ τρεῖς Μάγοι, παριστανόμενοι εἰς εἰκόνα διεσώθησαν εἰς τὸν ἱστορικὸν ναὸν τῆς Κολωνίας.

— Τί ἐπεβάλλετο εἰς τοὺς καλλιτέχναις.

Ἐρχεται μετὰ ταῦτα ἡ ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἡ ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐπὶ πάντων ἐπίδειξις τῶν Φλωρεντιανῶν, τῶν Βενετῶν καὶ τῶν ἄλλων συγχρόνων πανισχύρων ἀριστοκρατῶν. Εἰς τοὺς διασημοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ζωγράφους τῆς σχολῆς τοῦ θεοῦ Ραφαὴλ καὶ τοῦ Τιτσιανῶ ἐπιβάλλεται ἡ Παναγία νὰ παριστάνεται μετὰ τὸ πρόσωπον κάποιας εὐγενοῦς κυρίας, τὸ θεῖον βρέφος μετὰ τὴν μορφὴν ἰδικοῦ τῆς ἡ ἀλλοῦ τῆς οἰκογενείας τῆς τοιοῦτου, οἱ Μάγοι μετὰ τοὺς εὐγενεῖς ἐπίσης οἰκείους των καὶ ἡ λοιπὴ προσωπογραφία τῆς εἰκόνας τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου μετὰ ὅλην τὴν ἄλλην ἀκολουθίαν τοῦ ἰσχυροῦ πυργωδοσπότου ἢ τῆς πανισχύρου πυργωδοσποίνης, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦτο ἀδρότατα ἐπλήρωσαν τοὺς καλλιτέχναις. Εἰς τὴν περίεργον αὐτὴν ἀναπαράστασιν δὲν ἐλείψαν καὶ ὀλόκληροι αἰθουσαί, μετὰ βαρῦτητα ἑπιπλα τῶν πύργων τῶν ἐν λόγῳ ἰσχυρῶν, μέσα εἰς τοὺς ὁποίους βλέπετε νὰ γεννᾶται ὁ Κύριος. Εἰς μίαν τοιαύτην εἰκόνα εἰς ἐκ τῶν Μάγων φαίνεται ἀναπαριστάμενος μετὰ τὸ πρόσωπον Λουδοβίκου τοῦ Ζ', ἡ δὲ Παναγία μετὰ τὸ πρόσωπον τῆς ἱστορικῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Διάδοχον, τὸν Λουκά τοῦ Βερρῆ καὶ τοὺς λοιποὺς οἰκείους των. Τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνας ταύτης ἀπαντᾷ εἰς τὸ Βατικανόν, ἀλλὰ καὶ ἀντιγραφαί τῆς ἰκανῆς ἀξίας διεσώθησαν εἰς πολλὰ εὐρωπαϊκὰ μουσεῖα. Ἐπειδὴ τὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἀναγεννήσεως γενόμενα τολμηρὰ ταξίδια τῶν τότε ἀναφανέντων μεγάλων θαλασσοπόρων καὶ ἐξερευνητῶν πολλὰ ἀγνωστὰ ἐξ ἀγνωστων κόσμων παρουσίασαν, μερικὸι τῆς ἐποχῆς ζωγράφοι τοὺς τρεῖς Μάγους παρίστανον μετὰ ἀνθρώπους ἐκ τῆς Καυκασίας, τῆς Αἰθιοπικῆς καὶ τῆς Μαλακῆς φυλῆς, λέγοντες, ὅτι οἱ τρεῖς Μάγοι συνεβόλιζαν τὰς τρεῖς ἰσχυροτάτας φυλάς, αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο εὐλαβῶς νὰ προσκυνήσουν τὸν ἐκ τῆς Παρθένου τεχθέντα θεάνθρωπον. Ταῖα εἰκόνες τοῦ Ροῦβενς καὶ ἄλλων Ἰσπανῶν ζωγράφων εὐρίσκονται εἰς τὰ μουσεῖα τῆς Ἀμβέρσης, τῆς Μαδρίτης καὶ τῆς Κερθαγένης.

— Ἡ ὁρθόδοξος καλλιτεχνία.

Ἄλλ' ὁ 10' αἰὼν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἀνόπτευσιν καὶ τὴν μελέτην κάθε ἐπιστημονικῆς ἀληθείας ἐθεσεν ὅλα εἰς τὴν θέσιν των, ἀπεφάσισε νὰ περιορίσῃ καὶ τὴν μέχρι τοῦδε ἀχολίνων φαντασίαν τῶν καλλιτεχνῶν, προκειμένου νὰ ἀναπαράσταν τοιοῦτων βαρυσημάντων γεγονότων εἰκόνας. Πρῶτος ὁ Τισὼ ἐπὶ δέκα ὄλα ἔτη, ἐπισκεφθεὶς καὶ μελετήσας τὴν Ἁγίαν Γῆν καὶ βασιθεῖς εἰς σχετικὸς ἀρχαιολογικὰς μελέτας, ὑπεστήριξε, ὅτι οἱ τρεῖς Μάγοι ἦσαν φύλαρχοι Χαλδαίων φυλῶν. Τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἡ ὁρθόδοξος ἀνομογραφία, χωρὶς νὰ ἔχη ἀξιώσεις, ὅπως ἀπὸ ἀπόψεως τέχνης μετρηθῇ μετὰ τὴν ἀμύσασαν εὐρωπαϊκὴν καλλιτεχνίαν, κατῶρθωσε νὰ μᾶς ἀποδώσῃ τὸ μέγα γεγονός τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Κυρίου μετὰ εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι δὲν συμβολίζουν ὕλισμὸν καὶ κενεδοξίαν τῶν πανισχύρων τῆς γῆς. Τοῦναντίον, ἐβόλισαν αὐτὸς εἰς τὴν δύναμιν τοῦ μεγαλείου τοῦ θεοῦ μυστηρίου καὶ εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην, μετὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Κύριος ἠδόκησε διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀιθροπίνου γένους ἰν φάτην τῶν ἀλόγων νὰ γεννηθῇ ὁ Σωτὴρ υἱὸς του.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εξεδόθη

τὸ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

'Ασ'Ολα

1916

Υπέροχον διὰ τὴν ὕλην του.

Περιέχει ἄρθρα, διηγήματα, πραγματείας, ποιήματα, δράματα, κωμωδίας, εὐθυμογραφήματα, ἔργα τῶν δοκιμωτέρων καλᾶμων τῆς πόλεως μας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐκλεκτικώτατον εἰς τὰς εἰκόνας του.

Δημοσιεύει ἀφθότους εἰκόνας, ἔργα ἀριστοτεχνικὰ τῶν καλλιτέρων καλλιτεχνῶν.

Πλούσιον εἰς γελοιογραφίας καὶ τύπους.

Διὰ τῶν σελίδων του παρελύνει λεγεῶν ὄλη γελοιογραφίαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὅλοι οἱ ἔδαντικοὶ σόζογυοι, τοὺς ὁποῖους ὠνειρεύθησαν αἱ ἀναγνώστριαί μας.

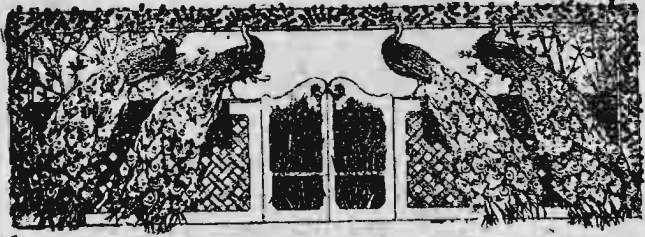
Καλλιτεχνικώτατον εἰς ἐκτύπωσιν.

Μετὰ πλοῦτον κοσμημάτων, φιλοκαλέστατον, πολύχρωμον, κομψοτυπωμένον ἐπὶ στιλπνοῦ καὶ στερεοῦ χάρτου.

Τὸ Ἡμερολόγιον 'Ασ'Ολα 1916 σᾶς ὑπόσχεται ἡμέρας ἀπολαύσεως, γελῶτων, χαρᾶς, ἀνακουφίσεως.

Εἶναι ἀληθὲς ἐντύφημα, ἀπαραίτητον δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς.

Τιμᾶται 5 γρόσια.

ΑΙΩΝΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Πόσα Χριστούγεννα! Τά βλέπω ένα-ένα, να ξαναπερνούν πάλιν σαν διαδοχικές αστραπές μπροστά στα μάτια μου και να φεύγουν, να κυλιούνται γοργά, να αφανίζονται μέσα στο μεγάλο δρόμο, εις τόν όποιον τά ακολουθεί όλη ή ανθρωπότης. Ένα χιόνι Δεκεμβριανό πέφτει από τη φτερούγα τους κάθε χρόνο επάνω στο κεφάλι μου και μου άσπρίζει τά μαλλιά και τήκεται σε μιá σταγόνα ψυχρή που εισχωρεί και φαρμακίζει με άδυναμία την καρδιά μου.

Καθένα έχει αφήσει όλίγη από τη χρυσόκοχη της φτερούγας του εις τά τρισάθα της άναμνήσεώς μου και όπως ξαναπερνούν τώρα άμείλικτα, ή ψυχή μου σκιρτά και τά άναγνωρίζει τά περασμένα Χριστούγεννα: Χριστούγεννα χαρούμενα και λυπημένα, Χριστούγεννα παιδικά χωρίς σκίψι, Χριστούγεννα με γλυκά και με παιγνίδια, Χριστούγεννα με έλπίδες, Χριστούγεννα με όνειρα, Χριστούγεννα με έρωτα και με γυναίκα, Χριστούγεννα με χιόνια...

Όλα πέρασαν και όλα κάτω μου πήραν. Άπ'τό μπολκόνι τό σκοτεινό που κάθημαι — του όποίου έφαγαν και αυτό τό σίδερα περνώντας ένα-ένα κάθε χρόνο — καθώς κυτάζω εκεί κάτω στην κατάμαυρη γωνία που άλλοτε εξάνοιγε και ή ιδική μου ή ψυχή τό άστέρι των μάγων — τά βλέπω τώρα να φυλλορροούν και να συνεπέρωνονται από τό σκοτεινό, τό άδιάκοπο άγέρι, μακριά εις την άβυσσο της νύχτας.

Εις τό μπαλκόνι έκαθόμουν και τότε, όπως ήμουν νέος κ' έγώ — πώς μάς έσύντριψαν περνώντας τά Χριστούγεννα!

Κοντά μου έκαθόταν ή Γυναίκα και έχυσε τό άρωμα, τό άρωμα του φύλου της, όλο τό θέλητρο του θηλυκού της κορμού τριγύρω. Όλο τό μυστήριο που άνεδίδετο από τά σύμβολά της, από τά μεγάλα μαλλιά και από τά στήθη τά γόνιμα, τά γεμάτα από κυοφορούμενη ζωή, μου έξυπνούσε την ύπερηφάνεια, έσήκωνε, έσήκωνε όρθία μέσα μου όλη τη δύναμη της νεότητος όλη του δικού μου φύλου την προσπάθειαν την κατακτητική.

Εκείνη την ώρα τά αιώνια άστέρια επάνω από τό κεφάλι μου έμεθούσαν από τό δικό τους φώς και έχυναν κομμάτι από τη μέθη τους εις τη ψυχή μου και άνοιγαν όλες τις βρύσες της χαράς μέσα στην καρδιά μου. Μου χάρισαν για μιá φορά τη συντροφιά τους και με έπεριτριγύρισαν όλα με τη μαγεία τους και μου έδωσαν να κοιωνήσω όλίγο από τόν αιθέρα της δικής των ευτυχίας.

Έφάνηκε ζωηρό εκεί εις την άνατολή και τό άστρο των μάγων και έφώτισε τη φάτνη της καρδιάς μου που έγεννιόταν μέσα ό θεός της αγάπης. Τά άστέρια και ή φύσι όλη με έγέμισαν με θάρρος την έπίσημη εκείνη στιγμή της ζωής μου και άπ' αυτά αισθάνομαι, ότι ήντησα τότε τη δύναμη και τό γόητρο και την ύπέροχα και την κατέκτησα τη Γυναίκα και μου άνοξε τά χέρια της με έμπιστοσύνη και έμβήκαμεν ένωμένοι εις τό αϊώνιο θυσιαστήριο της ζωής.

Με τά στήθη άδελφωμένα έσηκώσαμε τότε τά μάτια στον ούρανό, από τόν όποιον έπεφτε ευτυχία και αγάπη και έδοξολογήσαμε με όλη την πίστι της χαρούμενης καρδιάς, με όλη την πλημύρα της ζωής που άλλαξαμε μεταξύ μας, τό λαμπρό άστρο και τό γεννημένο θεό...

Έπειτα έξημέρωσε.

Πόσα Χριστούγεννα έπέρασαν από τότε! Εις τό φυλλομέτρημά τους απέθανε και ή Γυναίκα, αφού με έσυντρόφευσε στην άνδρική μου ζωή και μου έδωσε την καρδιά της και μου έδώρησε τό κορμί της και με έκαμε να ίδω τη φυλετική μου δύναμη και να γένω κ' έγώ θεός και να διαγωνίσω τη φυλή μου.

Με έπεριτριγύρισε με αγάπη και με άφοσίωσι και μου έγέμισε με ευγνωμοσύνη τη καρδιά και έπειτα έφυγε μπροστά εις την άβυσσο και έχόθη...

Από τά Χριστούγεννα εκείνα τίποτε πλέον δεν μένει, παρά ή άνάμνησι που μου έρχεται, καθώς κάθημαι στο μπαλκόνι μόνος, χωρίς δύναμη, κεραυνοβολημένος από τό χρόνο.

Τό ποίημα της ζωής μου άντηλάλησε και την τελευταία του στροφή και έσβύσθη για πάντα. Ψηλά τώρα τά άστέρια άφθαστα δεν καθρεπίζονται στους όφθαλμούς μου και ή φύσι χιονιά μόνον μου δείχνει που την σκεπάζουν και στη βαθειά νύχτα άφώτιστη μένει ή άνατολή, γιατί τό άστέρι των μάγων άπέσυρε τό φώς του από την άπιστη καρδιά μου.

Τά Χριστούγεννα με ψαύουν τώρα παγωμένα και περνούν όδιόφορα, και κερμονούνται όλα εις τους ώμους μου και με κυριώνουν.

Άλλά τί σαν έσβυσα έγώ και έγερμίσθηκε ή πυχή μου με σκιές και ή καρδιά μου δεν γίνεται πλέον φάτνη για τά δεχθή τό Θεό και να φωτισθή από τάστέρι!

Τά αϊώνια Χριστούγεννα ζούν, περνούν παντοτεινά και λάμπουν τώρα σε νέαις καρδιάς. Για τη συνέχεια της ζωής μου, για τά παιδιά μου, για όλο κόσμο νέο, κατεβαίνουν και σήμερα τά άστρα και χύνουν την ευτυχία και ή φύσι χαρίζει σε άλλα τόσα στήθη δύναμη, ένψ τό άστέρι της φάτνης τό άόρατο εις έμέ, σελαγίζει, στην άνατολή και δοξολογείται από ευτυχισμένες καρδιάς μαζί με τό γεννημένο Θεό.

N. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΑΝΕΙ ΝΑ ΘΕΛΗ!

Άν ό καθένας έκαμε εκείνο που μπορούσε και με μιá σπλαγγική καρδιά, με πρόσχαρη ψυχή εις την άνάγκη πρόθυμα τόν άλλον βοηθούσε, τόν κόαμο θά τόν βλέπαμε πειό λίγο δυστυχῆ.

Καθείς για τόν σταρούμενο κάτω μπορεί να κάνει και άν άκόμη πλούσιος δεν είναι κ' ευτυχῆς. Πόσες φορές παραμικρή βοήθεια μόνο φθάνει, για να γιατρέψη τόν καιμό μιās δυστυχούς ψυχῆς!

Ποτέ τον να προφασισθῆ κανείς ως μη θελήση, πώς δεν μπορεί ώφέλιμος σταν άλλο να φανῆ και ό φτωχός άλλον φτωχό μπορεί να έλεση και σταν μεγάλο ό μικρός στήριγμα να γενῆ.

Καθένας κάτω ή μπορεί να κάμη, όταν θέλη, με κάθε τρόπο ή μπορεί καθείς να βοηθῆ φθάνει ποτέ τόν να μη πῆ: «Έμένα τί με μέλει;» φθάνει καρδιά στα στήθη του να έχη αγαθή.

ΒΕΡΘΑ ΚΑΚΤΑΝΟΥ

ΓΝΩΜΑΙ

Ψ Τό χρῆμα δεν αποτελεί την ευτυχίαν. Αυτό τουλάχιστον μαρτυροῦν οι γέοι, που ένυμφεύθησαν δεσποινίδας δια τό χρῆμά των.

Ψ Η άληθινή οικονομική άνεξαρτησία των οίκογενειών έξαρτάται εκ των δύο αυτών λέξεων: «ζῆτε μεμετροημένοι».

Ψ Η άπόφασις όμοιάζει με βελόνα. Είναι εύκολον να την λάβη τις, αλλά πολύ δύσκολον να την διατηρήση.

Ψ Δεν πρέπει να ζηλοτυπώμεν όσους κάμνουν τι καλλίτερον ήμῶν ως προσπαθήσωμεν μόνον να τους υπερετρήσωμεν.

Ψ Έκείνος, ό όποίος δεν υπέφερε, δεν εμπορεί να συμπονέση κανένα.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΗΘΛΕΕΜ

Εί-αι νύξ χειμερινή. Τό βαθύ σκότος έν τῷ μέσῳ της νυκτερινῆς σιωπῆς αποτελεί ζωηρόν αντίθεσι προς την λευκότητα της άφθόνου χιόνος. Μακράν έχει κάτω, εις έν χωρίον υπό καλαμοσκεπή σταῦλον όλόγυμνον κοιμάται έν φάτνη επί άχύρων τό θεϊόν Βρέφος, ό Χριστός... Ό πλησίον της φάτνης ιστάμενος βοῦς, θωπεύει τά μέλη του δια της θερμῆς άναπνοῆς του. Η Μήτηρ, βλέπουσα αυτόν κοιμώμενον, παύει βαθμηδόν τό ναούρισμά της...

... Ό Ίησοῦς κοιμάται... Η Παρθένος Μήτηρ θεωρεῖ μετά θαυμασμοῦ τό ώραϊον μυστηριώδες πρόσωπόν του. Είναι τόσον ώραϊον τό παιδίον κατά τόν ήσυχον ύπνον του! Από τό γάλα, τό όποιον έθήλασε μιá σταγών κρυσταλοῦται εις την γωνίαν του στόματός του, σταγών, την όποιαν ή Παναγία συλλέγει δια των εὔσεβῶν χειλέων της...

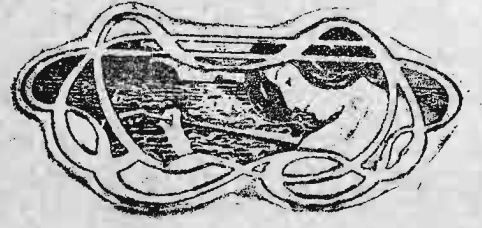
... Οι τρεις ποιμένες γονυπετεῖς δεν τολμῶσι πλέον να άναπνεύσωσι. Ηλθον και μάγοι, όδηγούμενοι υπό άστέρος. Πρὸ όλίγου άκόμη ήσαν κατάκοποι από τόν μακρόν των δρόμον, άλλ' αἴφνης, επί τη θέα του Βρέφους, τό όποιον μειδιῶ, και της Μητρός, ή όποία όνειροπολεῖ, τό σῶμά των από πάντα άνακουφίζεται κάματον...

... Τό ταπεινόν άσυλον πληροῦται από θεϊαν συναυλίαν. Πάν ὄ,τι υπό την καλάμινον ζῆ στέγη, άπολιμνεί της θείας ταύτης μουσικῆς, τόν ρυμόν της όπειάς ει; άγγελος σημαίνει δια των περῶντων του, ένψ άλλος αναγγέλλει εις τό περιμένον πλήθος την μεγάλην των αίωνων ειρήνην... Οι βασιλείς άκούσου μετ' έκπλήξεως, γονυπετεύου και καταθέτουσι πρὸ των ποδῶν του κοιμώμενου Βρέφους τά δῶρά των, σμύρναν και λίβανον...

Ρόδα λευκά βρέχουσιν έξ ούρανοῦ επί του Παιδίου, τό όποιον κοιμάται. Σιωπηλή ή Μαρία παρὰ τη έξ άχύρων έν τη φάτνη κλίη του έξακολουθεῖ τό ό εροπόλημά της. Άλλ' αἴφνης τό άγνόν της μέτωπον, ως άνθος λευκόν υπό πνοήν καταγέδος, όχρηῶ και κύπτει... Ποία είναι ή όπτασία, ή όποία άμαυρεῖ την χαράν της; Μήπως προαισθάνεται τά πάθη του Υιού της ή έχει την πρόγνωση της μελλούσης να βασανισθῆ ψυχῆς της; Βλέπει τόν Χριστόν Άπόστολον βαδίζοντα γυμνόποδον, τό δικαστήριο, τόν Πλάτων, τόν μυστικόν δείπνον και τόν σκοτεινόν κῆπον των έλαιῶν; Βλέπει τόν Γολγοθάν με τό μαῖρον φάσμα ενός σταυροῦ, τόν άκάνθινον στέφανον και την πορφυράν χλαμύδα τόν εις χολήν και όξος έμβαπτισμένον σπόγγον, την τριήμερον άγωνίαν του;...

... Εις την Βηθλεέμ, εκεί κάτω, εις τόν ήχον θείας μουσικῆς, κοιμάται πάντοτε ό Χριστός, Ό βοῦς με την άναπνοήν του θερμαίνει τους γυμνοῦς πόδας του. Δάκρυα τρέχουσιν άκαταπαύστως από τους όφθαλμούς της Μαρίας επί του στήθους της. Ό άγγελος, ό όποίος τά συλλέγει, σχηματίζει δι' αυτών έν διάδημα μαργαριτῶν δια τό μέτωπόν του. Ό Χριστός με βλέφαρα κλειστά μειδιῶ εις τόν μέλλοντα Γολγοθάν. Πρὸ των όφθαλμῶν του διέρχεται ή όπτασία μελλόντων αίωνων, καθ' οὗς κατά τας παγστάσεις νύκτας ό δυστυχῆς έν τη καλύβη του και τό παιδίον έν τη θερμῇ κλίη του, θά έκκαλήται έν όνειρῳ την άνάμνησιν ενός Παιδίου, τό όποιον, ένεκα της προς τό ανθρωπίνον γένος υπερβολικῆς αγάπης του, έγεννήθη έν φάτνη επί άχύρων και απέθανεν επί του σταυροῦ...

ΑΡΙΣΤ. Π. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ

συνέχεια από σελ. 157

Ἐστράφη λοιπόν, ἀφίνων ἐκεῖ τὴν φίλην του σκεπτομένη αὐτόν. Ὡ! πόσον τὸν ἐκόστισε τοῦτο! Ὅταν ὁ νέος ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δρόμου, ὅπου εἶχε πάρει τὸ τόσον τρυφερόν φίλημα, ἠσθάνθη ἑαυτὸν τόσον λυπημένον, ὥστε τοῦ ἦλθον λυγμοί. Ἐπεθύμει νὰ γονυπετήσῃ ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου, ὡς ἐπὶ τάφου προσφίλους ὑπάρξεως.

Τὴν ἐπαύριον, Δευτέραν, ἐπέτυχε νὰ μεταβῇ αὐτὸς εἰς τὴν ἐβδομαδιαίαν ἀγροτικὴν ἀγοράν, ἣ ὅποια ἐλάμβανε χώραν εἰς πλησιόχωρον πόλιν. Ἐκεῖ διηυθύνθη εἰς ἓν φαρμακεῖον καὶ ἐζήτησε φάρμακα διὰ τὴν πληγὴν του. Τὰ φάρμακα τῷ ἐδόθησαν, ἀλλ' ἡ ἀποθεραπεία ἐβράδυνε.

Κάθε βράδυ ὁ Βερτράνδος ἔπλενε τὴν πληγὴν του, τὴν ἐπέχει με μίαν ἀλοιφήν κιτρινωπὴν, ποῦ τοῦ ἔδωσεν ὁ φαρμακοποιός, καὶ τὴν ἐπέδενε με καθαρὸν λευκὸν πανίον. Ὅταν δὲ μετέβαινεν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐπροσάτευσεν τὸ πληγωμένον μέρος τοῦ προσώπου του με ἕτερον ἐπίδεσμον. Τὴν ἡμέραν δὲ τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ οἴτου ἔλαβε νέας προφυλάξεις.

Ἄλλ' ἰδοῦ, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐνεφανίσθη ἡ δεσποινὶς Μαρίκα! Εὐθύς, ὡς τὴν ἀνεγνώρισεν ὁ Βερτράνδος διὰ μέσου τῶν δένδρων, ὠχρίασεν ὡς ἐτοιμοθάνατος.

Διατί ἤρχετο; Ἄρα γε ἡ τύχη τὴν ἔφερε πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Μπρουσκάιλ;

Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ Βερτράνδου ἦτο ν' ἀπομακρυνθῇ, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπιδέσμου, τὸν ὅποιον ἔφερεν ἐπὶ τῆς παρεΐας. Ἄλλ' οἱ ἐργάται δὲν ἦσαν ἐπαρκεῖς καί, ἂν ἀπεμακρύνετο αὐτὸς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς ἐργασίας, ἡ ἀπουσία του θὰ καθίστατο καταφανής. Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του οὐδένα ἠδύνατο νὰ εὔρη ἀντικαταστάτην, ἀφοῦ αὐτὸς ἀντικαθίστα τὸν πατέρα του.

Περὶ τοῦ Κυπριανοῦ οὐδὲ λόγος ἔπρεπε νὰ γίνεταί· αὐτὸς, ὁ ἄ επιτυγμένος νέος, ὁ κληρονόμος, ἔπρεπε νὰ εἶναι λεπτός καὶ τὰ χέρια του δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχουν ρόζους. Αὐτὸς τὸ πολὺ θὰ ἐφωτογράφιζε μόνον.

Ἄλλὰ καὶ δι' ἓνα ἄλλον λόγον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πρώτην ἀπόφασίν του ὁ Βερτράνδος καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ. Εὐθύς ὡς εἶδε τὴν Μαρίκαν νὰ πλησιάζῃ τὸ σπίτι των, ἔμεινε σχεδὸν ἀπολιθωμένος· τὰ μάτια του δὲν ἠδύναντο ν' ἀποσπασθῶσι τοῦ σώματός της.

— Πόσον εἶχε γίνει ὥραία ἔκτοτε! ἐσκέπτετο ὁ Βερτράνδος. Αὐτῆς λοιπὸν τῆς θελκτικῆς κόρης τὰ χεῖλη εἶχον συναντήσῃ τὰ ἰδικά του εἰς περιπαθεῖς φίλημα! Αὐτὸν λοιπὸν ἡ ὥραία κόρη ἐνεθυμείτο;

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ πατὴρ τοῦ Βερτράνδου μετέβη πρὸς συνάντησιν τῆς κυρίας Καλουμένης. Ὅταν δὲ εἶδε τὸν Κυπριανὸν νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῆς οἰκίας καὶ νὰ σπεύδῃ πρὸς τὸν πατέρα του, ὁ Βερτράνδος ἠσθάνθη φοβερὰν φρικίαν νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμά του.

Ὁ Κυπριανὸς τοῦ ὁμοίαζεν, ἦτο ἐπὶ πλέον ὄρατος, ἦτο κομψὸς καὶ ὠμίλει εὐγενῶς. Ἄν ἡ δεσποινὶς Μαρίκα...

Ὡ! αὐτὸ ἐφοβεῖτο ὁ Βερτράνδος καὶ αὐτὸ θὰ συνέβαινεν. Ὁ ἀδελφὸς του θὰ ἐκολάκευε τὴν κόρην καὶ αὕτη θὰ ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὰς ἐκδηλώσεις του.

Ἰδοῦ, ὅτι ἔβλεπε τὴν στιγμὴν αὐτὴν τοὺς δύο νέους νὰ συνομιλοῦν, τὴν Μαρίκαν νὰ μειδιᾷ εἰς τὸν ἀδελφὸν του καὶ νὰ τὸν ἀκολουθῇ, ὅπως δρέψουν ἀνθή.

— Καὶ ἐγώ; ἐσκέφθη ὁ Βερτράνδος.

Ἄλλὰ ποῖος ἐνδιεφέρετο δι' αὐτόν; οὐδεὶς. Οἱ γονεῖς του οὐδὲ ἐσκέφθησαν νὰ τὸν παρουσιάσουν εἰς τὴν κυρίαν Καλουμένην. Μήπως ἦτο αὐτὸς ὁ πρωτότοκος; Ὅσον διὰ τὴν Μαρίκαν, αὕτη συνέχευε τὰ πρόσωπα. Ἄν ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀσπασμοῦ, τὸν ὅποιον αὕτη ἔδωκε πρὸς ἓνα ἐκ τῶν ἀδελφῶν, τὴν ἔφερε μέχρι τῆς οἰκίας ταύτης, θὰ ἐκάμπτετο ἐν τούτοις ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, ἕνεκα τῆς κατακτητικῆς χάριτός του. Ὁ σπόρος τοῦ ἔρωτος, τὸν ὅποιον ὁ δευτερότοκος εἶχε ρίψει ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς κόρης, θὰ ἔκαρποφόρει διὰ τὸν κληρονόμον τοῦ Μπρουσκάιλ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀφῆκε πᾶσαν ἐργασίαν καί, ὠχρὸς ἐξ ὀργῆς, μετέβη νὰ κλαύσῃ εἰς τινὰ γωνίαν.

Ἄ! αὐτὸς ὁ πρωτότοκος ἀδελφός, τὸν ὅποιον ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἤρχισε νὰ μισῇ! Αὐτὸς ἦτο ὁ δημιουργὸς τῆς πληγῆς, τὴν ὅποιαν ἔφερε τώρα εἰς τὸ πρόσωπον ὁ Βερτράνδος. Προδήλως δὲν τὸν ἐπλήγωσεν ἀπὸ σκοποῦ. Ἄλλὰ πρὸς τί; Ἦτο αὐτὸς, ὁ ὅποιος τοῦ εἶχε παραμορφώσει τὸ πρόσωπον. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη, λόγῳ πρωτοτοκίῳ, θὰ τὸν ὑποκαθίστα μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς καρδίας τῆς Μαρίκας, ἂν ἐπεθύμει τοῦτο, διότι θὰ ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος, διὰ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Αὐτὸς δὲ ὁ μικρὸς, ὁ ταπεινὸς Βερτράνδος, θὰ παρέμενε πάντοτε ἀπλοῦς χωρὶς καί, ἂν ἐνυμφεύετο, θὰ ἐνυμφεύετο μίαν χωρικήν.

Ὡ! πόσον ἐμίσει τὸν ἀδελφὸν του!

Ἀναμφιβόλως τὰ πάντα θὰ τοῦ ἐπέτρεπε, τὸ νὰ φορῇ καλὰ ἐνδύματα, νὰ εἶναι πολυμαθής, νὰ εἶναι ὁ μόνος κύριος τῆς πατρικῆς περιουσίας. Ἄλλὰ τὸ νὰ τοῦ πάρῃ τὴν Μαρίκαν οὐδέποτε θὰ ἐπέτρεπε τοῦτο εἰς τὸν Κυπριανόν.

Ἰδιαιτέρως ἐπεθύμει ζηλοτύπως τὴν φωτογραφίαν τῆς Μαρίκας, τὴν ὅποιαν εἶχε πάρει ὁ Κυπριανός. Πόσον ἔφριττεν, ὅταν ἐσκέπτετο, ὅτι ἡ προσωπογραφία τῆς χαριεστάτης δεσποινίδος θὰ ἐνεφανίζετο μέσα εἰς τὸν φωτογραφικὸν θάλαμον τοῦ Κυπριανοῦ ὑπὸ τὰ δάκτυλά του! Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν σκέψεων, ὁ Βερτράνδος, ὁ τόσον καλὸς καὶ γλυκὺς, ἤρχισε νὰ ἐπιθυμῇ τὸ κακὸν καὶ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἄρχει λοιπὸν νὰ εἶναι τις δυστυχής, διὰ νὰ γίνῃ κακός;

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς δεσποινίδος Καλουμένης εἰς τὸ σπίτι τοῦ Μπρουσκάιλ, ὁ Κυπριανὸς μετέβη παρὰ τῇ κυρίᾳ Καλουμένη. Πρὸς τοῦτο ἐκαλλωπίσθη ἐπαρκῶς ἐφόρεσε τὰ λουστρίνια του καὶ ἀνοικτοῦ χρώματος γάντια. Θὰ μετέβαινεν ἐξάπαντος, διὰ νὰ δεῖξῃ τὸ φωτογραφικὸν δοκίμιον εἰς τὴν δεσποινίδα Μαρίκαν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Βερτράνδος ἔλαβε διαταγὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ διάφορα ὑποστατικά, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν αἱ ἄμπελοι εἶχον ἀνάγκην νέου θειαφίσματος. Ἐν τούτοις παρέλειψε τὰς ἄμπελους τῶν ἄλλων περιχώρων καὶ διηυθύνθη πρὸς ἐκείνας, αἱ ὅποιαι συνώρευον με τὰ κτήματα τῆς κυρίας Καλουμένης, καίτοι ἐκεῖ δὲν εἶχε σπουδαίας ὁ Μπρουσκάιλ. Μέγα μέρος τοῦ ἀπογεύματος ἐκείνου ἐπέρασεν ὁ Βερτράνδος κατοπτεύων τὸν Κυπριανόν. Εἰς τὰς πέγχε τὸ ἀπόγευμα τὸν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ φαιδρός, φέρων ἓνα ρόδον εἰς τὴν κομβιοδόχην.

Τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα ἡ κυρία Καλουμένη καὶ ἡ ἐγγονὴ της ἐπεσκέφθησαν πάλιν τὸν οἶκον τοῦ Μπρουσκάιλ. Ἐμείναν αὐτοῦ δύο ὥρας, ὁ δὲ Κυπριανὸς μετέβη πρὸς προϋπάντησίν των.

Ὀλίγον καιρὸν ἔπειτα ὁ Κυπριανὸς ἔκαμε μαζί των μίαν ἐκδρομὴν, εἰς τὴν ὅποιαν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ πατὴρ του.

Ἐκτοτε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Μπρουσκάιλ ἤμεινον ἀρκετὰ περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς κυρίας Καλουμένης. Ὅλοι τὴν ἐπήγνων. Ὁ Μπρουσκάιλ ἐθαύμαζε πολὺ τοὺς τρόπους τῆς δεσποινίδος, ἦτις ἦτο πολὺ χαρίεσσα καὶ καταδεκτικὴ, παρὰ τὴν ὑψηλὴν τῆς καταγωγὴν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Κυπριανόν, ἔλαβε τοιοῦτον ὕφος, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι τὴν ἐγνώριζεν ἀπὸ δεκαετίας. Καὶ ὠμίλει περὶ τῆς δεσποινίδος Μαρίκας με πολλὴν οικειότητα. Παρέλειπε μάλιστα νὰ τῆς ἀποδίδῃ τὸν τίτλον τῆς δεσποινίδος.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ.

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν παύδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν εὐεσπρότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ παύδρα, ἦτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς παύδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχρώσεων. Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 71. — Τηλέφωνον 1148.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΠΛΕΟΝ

Παραμονή Χριστουγέννων. Μιά βραδυά κάπως άσυνήθης για την εποχή της. Τη νοιά, που από δυο μέρες πεισματωμένη φυσούσε, διεδέχθη χωρίς βροχές ένα ήσυχο βορραδάκι.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια από τότε, μα και άλλα τόσα αν περάσουν, πάλιν δεν θα ξεχάσω εκείνα τα Χριστούγεννα. Ήταν ο τελευταίος χρόνος που πήγαινα σχολείο και σαν τελειόφοιτος άνωτέρας σχολής, αξίωμα τόσον ζηλευτόν εις τον μαθητικόν κόσμον, ήθέλησα να μιμηθώ τους λοιπούς συνταξιώτας μου και κατά τι, εις το όποιον ύπελειόμην: εις την άγότητα. Κατά καλήν μου όμωσ ή κακήν τύχην, δεν ξεύρω, το παιγνίδι, που θέλησα να παίξω και εγώ, έπέτυχε, με μόνη τη διαφορά πώς ήτο σοβαρότερον άφ' ό,τι έπερίμενα. Και γιατί όχι τάχα;

Έλεγα λοιπόν πώς το πράγμα αυτόν την φοράν μου έφαινετο σοβαρό, επειδή ή τρολλή μικρούλά μου, ως την ώνόμαζον, ήτο ωραία. Η τύχη όμως μ'εσ τά φερε να χωρισθούμε για κάμποσο καιρό, αλλά τα γράμματά μας πηγαινόρχουνταν τακτικώτατα.

Αυτό όμως το βράδυ, χριστουγεννιάτικα, ήμουνα στενοχωρημένος, γιατί είχα μια έβδομάδα να πάρω ειδήσεις της, είν έγώ είχα στείλει δύο 'ς αυτό το διάστημα... 'Α! δεν ήταν μικρό πράγμα! Βγήκα έξω να πάρω λίγο άέρα. Σε κάθε σχεδόν πόρτα και ένας μικρούλης με το φαναράκι 'ς το χέρι καλαντούσε την Γέννησιν του Χριστού μας. Τι να κάμνεν άρά γε αυτή εκείνη την ώρα; Θα ήτο λυπημένη σαν έμένα ή άμέριμνη περιέμενε τους μικρούς, που θα της έβγαν τα κάλαντα, για να τους δώση δεκαρίτσες μόνη της, με το ωραίο της άσπρο χεράκι;...

Και προχωρών βυθισμένος 'ς τα όνειρά μου, έφθασα άσυναισθήτως πρό του ταχυδρομείου. 'Ο υπάλληλος, μόλις με είδε, χαμογέλασε: «Τώρα ήλθεν, είναι ως μισή ώρα», ειπε και μου έδωκεν ένα φάκελλον, τον όποιον από μακράν άκόμη εγνώρισα πώς ήτο εκείνης.

Έφυγα βιαστικός για να διαβάσω με ήσυχία 'ς το σπῆτι το πολύτιμον έγγραφόν μου.

Στή γωνία ενός έρημικου κάπως δρομίσκου με σταμάτησαν κάτι φωνές: δύο μικροί, ο ένας έξη και ο άλλος όκτώ μόλις χρόνων, έψαλλαν μπρός σε μια πόρτα την Γέννησιν του Χριστού. Το σπῆτι ήταν όλοσκοτεινο, σαν άκατοίκτητο.

— Λέγε, βρέ, και σύ κομμάτι, έλεγεν ο μεγαλύτερος 'ς τον μικρόν, που ήταν έτοιμος να ξανακτυπήση το κουδούνι.

— Νό, μα το Θεό, σε λέγω, Νίκο, δε ξέρω παρακάτω, απήντησεν ο άλλος. 'Ισα μ' έδω έμαθα μόνο...

Γέλασα όταν τ' άκουσα. 'Αλλά και ο μικρός με είδε και, χωρίς να χάση καιρό, έτρεξε με το φανάρι 'ς το χέρι: «Και του χρόνου, μουσιού!»

Έβαλα το χέρι 'ς την τσέπη και τα δάκτυλά μου σκάλωσαν 'ς ένα νικέλινο γροσί. 'Η χαρά, που είχα εκείνη την ώρα, δεν αξίζεν ένα γροσί; Του τώδωκα. Και αυτού του φάνηκε σαν μεγάλο 'ς το χέρι και άνέβασε το φαναράκι του 'ψηλά για να 'δῆ καλύτερα. Κάτι μου ήλθε τότε 'ς τον νοῦν:

— Τι; σου φάνηκε πολύ; τον είπα. Στάσου και έχεις να κάμης μια δουλειά πριν φύγης. 'Ελα πειό κοντά και φέξε με δυο-τρια λεπτά να διαβάσω κάτι, που έχω 'ς την τσέπη...

Σήκωσε το κεφάλι του και με είδε με άπορία. 'Εγώ 'ς αυτό το άναμεταξύ έβγαλα το γράμμα. μ' έγγραφε πώς ή σιωπή της ώφειλετο σε μια μικρή άδιαθεσία της... μαμάς της, πώς ήτο και αυτή άνήσυχος, μη έχουσα ειδήσεις μου; κατόπιν ήρχοντο αί γνωσταί... τρυφερότητες, τας όποιας παραλείπω, ως άφορώσας μόνον έμάς τους δύο, το δε τέλος έπεσφράγιζαν χίλια φιλιά, που δεν θα φαντάζονταν, όταν με τά 'στελλε, πώς θα τά έπαιρνα χριστουγεννιάτικα.

— Ευχαριστώ, παιδί μου, είπα 'ς τον άνυπομονούντα μικρόν. Σε άργησα, αϊ; 'Εμπρός τώρα, όρόμο και... καλά κέρδη!

Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

Θεολόγοι, ποιηταί, καλλιτέχναι και όλη ή χριστιανική λογογραφία αιώνας τώρα άσχολεϊται, πώς επί το μεγαλοπρεπέστερον να παραστήση το θεϊον μεγαλείον, το όποιον περικλείει το μέγα γεγονός της άναθρώπισης του Κυρίου και Χριστού μας. Περισσότερον όλων ή 'Εκκλησία με τους θεοπνεύστους πατέρας και τα πειστικώτατα διδάγματα της κατέπεισε και την πλέον παρακινδυνευμένην φαντασίαν, την τυχόν άμφιβάλλουσαν δια την θεϊκήν ύπόστασιν του μεγάλου γεγονότος.

Έκτοτε ο κόσμος κατά το πλείστον, μεταξύ άλλων, άφήκε κατά μέρος το πυρ και τον σιδηρον, με τον όποιον άρχήθεν ήθέλησε να άπικρατήση, έκρήμνισε τους φεουδαλικούς μυστηριώδεις πύργους του, μέσα εις τους όποιους έκρύπτετο ή έπιβολή της πυγμής και της ρομφαίας, και, άκολουθήσας τα θεία διδάγματα της άγάπης και της όμοιοιαι, επάνω εις αυτά έχάραξε την νέαν όδόν της εν γένει άκμής και της προόδου του.

Ο Θεός πλέον λατρεύεται εν πνεύματι, το πνεύμα, πνεύμα χαράς και άδελφοσύνης, κυριαρχεί, δημιουργεί όλόκληρον αιώνα, όνομασθέντα δια τουτο με τον πολυσήμαντον τίτλον «αίωνα του πνεύματος».

Τα ύψηλά διδάγματα της θρησκείας ποιέζουν κάθε ψυχήν παρωμένην από την μαραινουσαν διδασκαλίαν των ειδώλων και των άσκοπων θυσιών, διαλύουν τα σκοτά της άμαθείας και της σκληρόνσεως του βαρυμένου νοῦ.

Και ιδού το Πάνθεον, ή πλειάς των μεγάλων της άνθρωπότητος έργατών, εκείνων, οι όποιοι δεν έλειψαν άργότερον να μ'εσ δώσουν τον άτμόν, τον ήλεκτρισμόν, τον τρόπον της εκμηδένισσεως των άποστάσεων και τας τώσας άλλας μεγαλουργούς θεϊκάς επιστήμας.

'Αλλ' άλλοίμονον!...

Πρέπει τάχα να παραδεχθώμεν ως άλάνθαστον το ότι οι αϊδώνες αντιγράφουν άλλήλους;

Διότι, πώς άλλως πρέπει να εξηγήση κανείς τον σημερινόν αφάνταστον πόλεμον των τώσων άντιμετώπων εκατομμυρίων του πανευρωπαϊκού πολέμου;

Ουδ' αυτή ή μεγάλη ήμέρα της επεταίου της ένοσηρώσεως του Σωτήρος άναστέλλει, έστω και προς στιγμήν, την πολεμικήν όρμήν των άλληλοσπαρασσομένων.

Καθ' ήν στιγμήν οι κώδωνες των εκκλησιών κρουόμενοι θα εξαγγέλλουν τον άγγελικόν ύμνον της «επί γῆς ειρήνης», οι έμπόλεμοι θα καταδώκουν ο ένας τον άλλον επί της γῆς, υπό την γῆν, άναερίως και ύπερβουχίως.

Ο άσπῆρ των Μάγων, περισσότερον λομπυρίζον όλων των άλλων φωτεινών σωμάτων του ούρανοῦ, είν με το παρήγορον φῶς του θα ένθυμίζη εκείνο, το όποιον, κατά την θεϊαν συγκατάβασιν, συντελέσθη πρό 2 χιλιάδων περίπου έτών εις την ταπεινήν φάτην των άλλων, θα άντικρύση ίσως την λάμπιν των σράπνελ και των βομβών, με την όποιαν θα ίδη να εκτυλίσσεται μια πάλη εκ της ζωής των πρωτογόνων εκείνων άνθρώπων, οι όποιοι μόνον εις την τελείαν ήταν του όμοιου των ύπελόγιζαν την παγίωσιν των.

'Η κοινή ήμών προσευχή κατά την κοσμοσπήνην ήμέραν της Γενήσεως του Χριστού ες είναι με την θερμήν παράκλησιν να τεθῆ τέλος εις το πρωτοφανές δια την ιστορίαν αιματοκύλισμα του ύφισταμένου σφοδροτάτου πολέμου. Και είναι καιρός πλέον.

'Ας...

Τα καλλίτερα κρασιά, τα εύγευστότερα ρακιά εις τας άποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

εν Γαλατῶ, Φερμελιτζιλέρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Την πρωϊαν της Κυριακής έτελεύτησεν εν 'Αρναούκιοι μετά βραχείαν νόσον ο 'Αθανάσιος Κωνσταντινίδης. Γλυκύτης φυσιογνωμίας, γαλήνη ψυχῆς και εθούτης χαρακτήρος, μαζί με πολλας άλλας χριστιανικάς άρετάς, έχουσακῆριζον τον μεταστάντε, όστις ήρίθμει τόσους φίλους και εκτιμητάς, όσους και γνωσταίς. 'Ο αιδίμως, διδάκτωρ τα νομικά και δικηγόρος εις τα ένταῦθα πνευματικά δικαστήρια, κατέλαβε πολλάς κοινοτικάς θέσεις εις διαφόρους μητροπόλεις, πανταχοῦ εργασθεϊς μετά ζήλου και άφοσιώσεως. 'Ο τόσον άδελήτως, έπελθών θανάτος του εφῆρσε το μοναδικόν στήριγμα της οικογενείας του άειμνήστου, όστις καταλείπει άπαρηγορήτους χήραν και δύο ανήλικα όρφανά. Σπένδομεν δάκρυ επί του τάφου του μεταστάντος, εύχόμενοι αυτῶ μεν την γῆν έλαφράν και την μνήμην άληστον, τη δε πανθούση οικογενεία του την εξ ύψους παραμυθίαν.

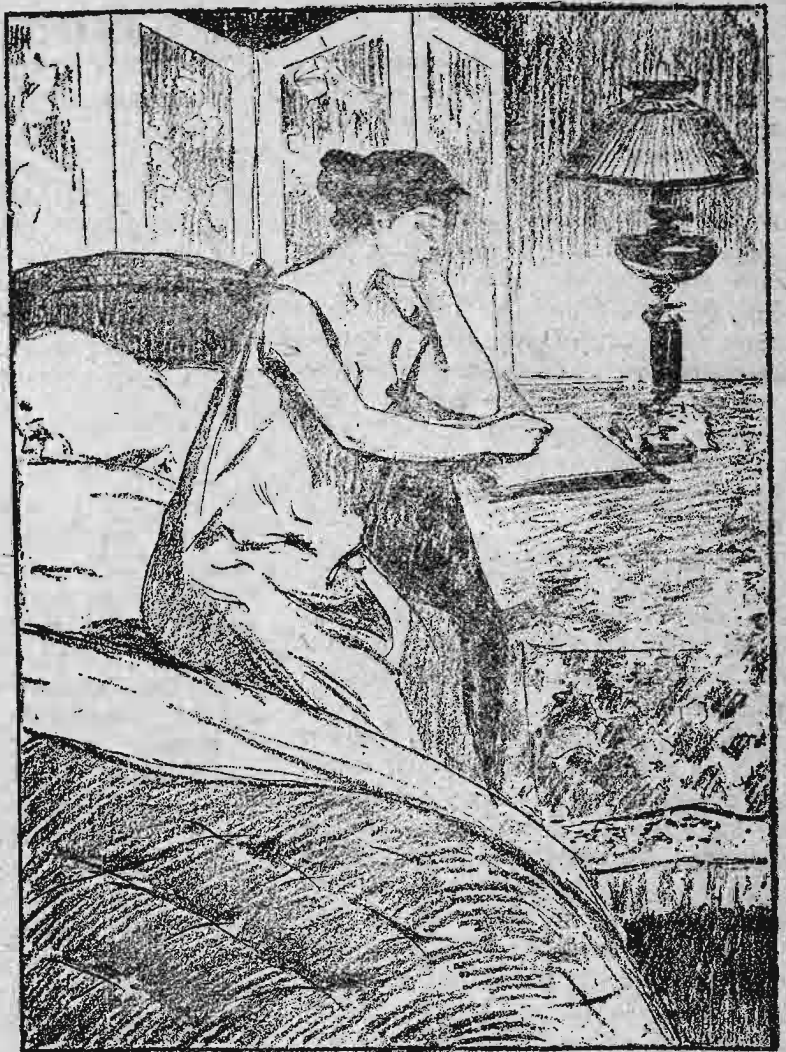
ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Βάπτισις.—Την 25 Νοεμβρίου εν στεϊφ οικου, κύκλω εγένετο εν Τραπεζών ή βάπτισις του νεογεννήτου θυγατρίου του πρωτοπάλτου της ένοριακής εκκλησίας του Σωτήρος Χριστού κ. 'Αριστέιδου Παπαδοπούλου, άποφύτου της ένταῦθα Μουσικής σχολῆς. Το μυστήριον έτέλεσεν ο εφημέριος του μητροπολιτικού ναου αϊδεσ. οικονόμος Κωνσταντίνος, άνεδέξατο δ' εκ της Ιερῆς κολυμβήθρας ο φέρελις κ. Παντελής Ι. Βασμαδζιδης, όνομάσας αυτην Καλλιρρόην-Δήμητραν.

Άρραβώνες.—Δύο θαλαροί βλαστοί, εύφήμως νωστοτάτων παρ' ήμιν οικογενειών, ο κ. Μανώλης Καστανάκης, υϊός του εκ των διευθυντών του ένταῦθα μεγάλου οικου Υϊών Ι. 'Αρβανιτιδών κ. Α. Καστανάκη, νέος μορφωμένος και με πολλά προσόντα, και ή δεσποινίς Δέσποινα Βαλαβάνη, προσφιλης θυγάτηρ του μεγαλεμπόρου τείων κ. Κ. Βαλαβάνη, νέα χαριτωμένη και θελατική, συνεδέθησαν υπό τας εύχας των συγγενών και φίλων δια δακτυλίου άρραβώτος την Κυριακήν εν Ταταούλεις. Εις το εύάγιστον τουτο ζεύγος εύχόμεθα ταχέαν την στέφιν και πᾶν αγαθόν.—Δ. Β

ΖΗΤΕΙ ΘΕΣΙΝ παρὰ τραπεζιτικῶ ή έμπορικῶ οικου όμογενεϊ ή ξενῶ δασκωνίς, τελείως κατηρησιμένη εις την λογιστικήν και έμπορικῆν άλληλογραφίαν.—Πληροφορία παρ' ήμιν.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος και ήδη εν διαθεσιμότητι, αναλαμβάνει την εξέλεγγιν, τακτοποίησιν και τήρησιν καταστίχων. 'Ομοίως αναλαμβάνει την διδασκαλίαν των 'Εμπορικῶν. 'Αμοιβή μετρία. Πληροφορία παρ' ήμιν.

ΕΥΘΥΜΑ

Ευτυχία.

Κυρία άσχημος. — Κοροΐδευε τὰ σκυλλιά μου. Όπωςδήποτε τὰ φίλῳ περισσότερο καὶ καλλίτερα, πάρα ὀλοιοιδήποτε.
Γνώριμος. — Οἱ μερικοί ὀλοιοιδήποτε εἶναι γεννημένοι εὐτυχεῖς.

Εὐσπλαγχνία.

Ὁ καταστηματούχος κάμνει πικρὰ παρατηρήσεις πρὸς τὸν ὑπάλληλόν του διὰ τὰς συχνὰς του ἀπουσίας.
— Ἄν ἐξακολουθήσης ἔτσι, πάει, θὰ σὲ παύσω.
— Θὰ καταστρέψετε ἕνα οἰκογενειαρχὴν.
— Οἰκογενειαρχὴν! μὰ σὺ δὲν εἶσαι παντρεμένος.
— Μὰ δὲν 'μιλῶ γιὰ τὸν ἑαυτὸν μου, 'μιλῶ γιὰ τὸν ταμιά, ποῦ μοῦ προπλήρωσε τρεῖς μῆνας.

Ἡ χρησιμοποίησις του.

Ὁ σύζυγος δέχεται ἀπὸ τὴν γυναῖκά του φοβερὸν ῥάπισμα.
Ἄλλ' ἀντὶ νὰ θυμώσῃ, παίρνει τὸ καπέλον του καὶ λέγει προτοῦ φύγῃ εἰς τὴν σύζυγόν του:
— Κυρία! ὅταν ἐζήτησα τὸ χέρι σας ἐδῶ καὶ ἕξ χρόνια πρὶν ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας, δὲν ὑποπευθόμενοι βεβαιότατα εἰς τί ἠμποροῦσε νὰ με χρησιμεύσῃ!

ΝΕΟΣ ΟΜΟΓΕΝΗΣ ἀριστοῦχος τῆς Ἀυτοκρ. Πολιτικῆς καὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς, κάτοχος τῆς γαλλικῆς καὶ ἐν μέρει τῆς ἀγγλικῆς, ἐπὶ σειρῶν ἐτῶν χρηματίας μεταφραστῆς ἐπισήμου τμήματος, κατέχων δὲ καὶ οἰκονομολογικὰς γνώσεις, ζητεῖ θέσιν ἐν τινὶ οἰκονομικῷ ἰδρύματι. Ἀπευθυντέον εἰς τὰ γραφετὰ μας ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Χ. Γ.

Ἡ κυρία Χ., ἀρκετὰ προχωρημένη κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐρωτᾷ τὸν κ. Β:
— Πόσον χρόνων με κάνετε;
Ἡ φίλη τῆς πρὸς τὸν πλησίον τῆς καθήμενον:
— Ἐρωτᾷ αὐτόν, γιὰ τὸν ξέρει πῶς εἶναι φιλόγυρος.

Ἐκπτώσις.

Κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν ἐορτὴν τοῦ πατρὸς του ὁ μικρὸς Νίκος τῷ λέγει:
— Ἡ μαμὰ μοῦ ζήτησε πῶς θὰ μοῦ χάρισης δέκα γρόσια ἂν σοῦ 'πῶ ἕνα εὐμορφὸ ποιημάτι. Ἄν θέλῃς, σοῦ λέγω δύο ποιήματα γιὰ ἕνδεκα μοναχὰ γρόσια.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας

ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, ἔναντι Τεῦνελ, 29.

Εἰς αὐτὸ εὗρισκετε: Πανιὰ διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες, προσόψια, κουβέρτες, στόρια, τραπεζομάνδηλα, πετσέτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς τιμὰς εὐθηγοτάτας.

'ΟΛΑ' ΟΛΑ ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον ἔκπτωσιν 30 0/0

εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΣΙΝΕΜΑ 'ΡΟΑΓΙΑΔ'
(Θεάτρων Βαριετέ).

Ἀποκόψατε τὸ παρὸν δελτίον καὶ παρουσιάσατέ το εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Κινηματογράφου.

Φιλαργυρία.

Ἀπογοήτευσις.

Ὁ πλούσιος θεῖος πρὸς τὸν ἱατρόν του:
— Ὑπάρχει λοιπὸν ἐλπίς νὰ ἱατρευθῶ, γιὰτὸ μου;
— Τὸ ἐλπίζω μετὰ πεποιθήσεως.
— Γιατρὲ μου, σὲ παρακαλῶ, προδιάθεσε τότε με εὐμορφὸν τρόπον τὸν ἀνεσίόν μου!

Ποῖον;

Ἐφ' ἑνὸς παραθύρου καφενείου τινὸς εἶναι ἀνηρτημένη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:
«Τὸ παρὸν καφενεῖον μετακομίσθη εἰς τὸ δεξιὸν πλάτωμα μέχρις οὗ ἐπιδιορθωθῆ».

Κλοπή.

Ἡ κυρία Γ.— Ὅλοι λέγουν πῶς ἡ θυγάτηρ μου ἐπῆρε τὴν ἰδικὴν μου ἀραιότητα· τί λέγετε σεῖς, κύριε Δ. ;
Ὁ κύριος Δ.— Νομίζω, διὸ ἔκαμε πολὺ καλὰ νὰ σὰς τὴν ἀφαιρέσῃ.

Διπλά.

Ὁ μεσίτης.— Τώρα ποῦ σὰς ἤρα τὴν γυναῖκα, δὲν θέλετε νὰ μοῦ πληρώσετε τὴν μεσιτείαν;
Ὁ πελάτης.— Ἐὰν τὴν πάρετε πίσω, σοῦ πληρώσω τὰ διπλά.

Ο ΚΟΣ ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ, μουσουργὸς καὶ κλειδοκυμβάλου καὶ ἄσματος τῆς Μουσικῆς Σχολῆς τῆς Βιάννης με εἰκοσαετὴ πείραν, δέχεται μαθήματα εἰς συγκαταβατικὰς τιμὰς. Ἀπευθυντέον: Μπέγιογλου, Ἄϊναλῆ· Τσοσμέ, ἀπαρτεμάν Καραγιάννη, ἀριθμ. 5.